

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

1

בעניין: אמבין תריסים 1986 שותפות רשומה
ע"י ב"כ עוה"ד ברטלר

התובע

נגד

1. כהן אברהם
2. נחום נחום
- ע"י ב"כ עוה"ד נועם
3. יוסי אילוז

הנתבעים

ע"י ב"כ עוה"ד שטרן

פסק דין חלקי

1. בפני תביעה שהוגשה על ידי אמבין תריסים 1986 - שותפות מוגבלת (להלן "אמבין") כנגד כהן אברהם (להלן "כהן"), נחום נחום (להלן "נחום") וכנגד יוסי אילוז (להלן "אילוז").

2. לטענת אמבין - אמבין עוסקת בייצור מוצרי אלומיניום לרבות חלונות אלומיניום. לטענתה פנה אליה אילוז "בחדש אוגוסט 1992 או בסמוך לכך" (סעי' 4 לכתב התביעה) "והזמין אצלה חלונות אלומיניום מתוצרתה לצורך התקנתם באתר הבניה של הנתבעים 1 ו- 2" (שם).

כמו כן טוענת אמבין כי אילוז "התחייב... לשלם... את הסכום המוסכם של 84,075 ש"ח" (סעי' 5, שם) תמורת החלונות.

אמבין סיפקה לטענתה את החלונות לאתר הבניה ובתמורה מסר לה אילוז שלושה שיקים משוכים ע"י כהן ונחום לפקודת אילוז, כאשר רק אחד

משלושת השיקים הוסב לכאורה ע"י אילוז לאמבין, ואותו שיק אחד שהוסב
 הוחזר ע"י הבנק מהסיבה "מוגבל" ועל כן לא היתה לאמבין ברירה אלא
 להגיש תביעה זו כנגד הנתבעים, כאשר כנגד כהן ונחום הוגשה התביעה בעילה
 של עשיית עושר ולא במשפט, ואילו כנגד אילוז הוגשה התביעה הן בעילה
 שטרית והן בעילה חוזית.

זה המקום לציין כי שלושת השיקים נשוא הדיון הוגשו לביצוע בלשכת
 ההוצל"פ בת"א, ולאחר דיון נמחקו שיקים מס' 17 ו - 18 מהבקשה לביצוע,
 ואילו לגבי שיק מס' 16 - ניתנה לאילוז רשות להתגונן.

3. לטענת כהן ונחום -

נמסרו השיקים נשוא התובענה לאילוז על חשבון התמורה המגיעה לו בגין
 עבודתו, אלא ששיקים אלו בוטלו ובמקומם נמסרו לאילוז שיקים אחרים
 כנגד התחייבותו של אילוז להחזיר השיקים לכהן ונחום.

בפועל לא הוחזרו שיקים אלו לכהן ולנחום, ואם הוסבו לצד ג', הרי
 שהדבר נעשה במירמה, ומכל מקום "הנתבעים הם הבעלים של השיקים"
 (סעי' 11 לכתב ההגנה).

4. לטענת אילוז -

אילוז מכחיש בכתב הגנתו כי הזמין אי פעם את החלונות האמורים מאת אמבין, ולטענתו ההזמנה וההתחייבות לשלם בגינה נעשו על ידי כהן ונחום, ותפקידו של אילוז הצטמצם להתחייבותו להתקינם באתר העבודה, דבר אשר אף בוצע על ידו.

אילוז אינו מכחיש למעשה את מסירת השיקים לאמבין (אם כי אינו מודה בכך במפורש) וטען כי "השיקים נמסרו והתקבלו על ידי התובעת בתנאי מפורש כי הנתבע (אילוז - הסבר שלי ד.ג.) אינו ולא יהיה בשום דרך (צריך להיות "אחראי" - ד.ג.) לפרעונם. סוכם במפורש כי הנתבע לא יהיה אחראי לתשלום עבור החלונות ובפרט לפרעון השיקים". (סעי' 8 לכתב ההגנה).

5. השאלות השנויות במחלוקת -

- א. מהו טיב היחסים המשפטיים בין אמבין לבין כהן ונחום, והאם ניתן לחייבם בתשלום על פי דיני עשיית עושר ולא במשפט.
- ב. מהו טיב היחסים המשפטיים בין אמבין לאילוז והאם ניתן לחייב את אילוז בתשלום הנתבע במסגרת עילת תביעה שיטרית ו/או חוזית.

6. טיב היחסים המשפטיים בין אמבין לבין כהן ונחום -

כאמור תובעת אמבין את מחיר החלונות אשר בא לידי ביטוי בסכומם של שלושת השיקים, בטענה של עשיית עושר ולא במשפט.

הן אמבין והן כהן ונחום אינם טוענים כי נכרת ביניהם הסכם כשלהוא.

אמבין טוענת כי ההסכם הכתוב הנוגע לתביעה זו, היה בינה ובין אילו (בדרך של חתימה על הזמנת החלונות) ואילו כהן ונחום מאשרים למעשה עובדה זו בכתב הגנתם, בתצהירם ובעדותו של כהן בבית המשפט.

מבדיקת גירסתו של אילו בבית המשפט עולה כי גם אילו אינו טוען לקיומו של הסכם בין אמבין לבין כהן ונחום, אם כי הוא מנסה להתנער מחבותו לשלם כדרישת אמבין ומנסה להטיל את חובת התשלום על כהן ונחום, אלא שמדובר באמירות סתמיות אשר אין מאחוריהן דבר וחצי דבר, וזאת למרות שעל פי ההסכם בינו לבין זאב בר בע"מ וכן כהן ונחום, התחייב אילו "לספק ולהרכיב את כל המוצרים של האלומיניום...", ולאור הודאותיו כי קיבל תשלום עבור אותם החלונות (פרוטוקול הדיון מבית משפט השלום בת"א, מוצג ב' שצורף לתיק המוצגים של אמבין, בעמ' 30 מול השורה 30) ברור כי גם על פי גירסתו, ההתחייבויות החוזיות בהדדיות באשר לתשלום שווי מוצרי האלומיניום היו - לעניננו - בין אמבין לבין אילו ולא היתה התחייבות חוזית כלשהיא בין אמבין לבין כהן ונחום, וכפועל יוצא, ברור כי

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

5

בשום שלב לא היתה לכהן ונחום "זכות שבדין" לקבל את מוצרי האלומיניום והחלונות מאת אמבין דוקא, ועל כן, ומשהוכח כי בפועל הותקנו מוצרי האלומיניום באתר העבודה שנוהל ע"י כהן ונחום, נשאלת השאלה האם יש לחייבם בתשלום שווי מוצרים אלו בעילה של עשיית עושר ולא במשפט.

סעי' 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט - 1979 (להלן "חוק עשיית עושר") קובע:

" מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכיה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שווייה."

מכאן, השאלה היא האם מוצרי האלומיניום התקבלו ע"י כהן ונחום על פי זכות שבדין אם לאו, והתשובה היא ללא ספק כי מוצרי האלומיניום התקבלו אצל כהן ונחום על פי זכות שבדין ובהתאם להסכם המשולש בינם ובין חברת זאב בר בע"מ ובין אילוז, ואשר במסגרתו התחייב אילוז לספק ולהרכיב את מוצרי האלומיניום לרבות החלונות, ומשכך, לא ניתן לתבוע את כהן ונחום בעילה של עשיית עושר ולא במשפט.

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

6

במאמר מוסגר אציין כי בין כהן ונחום מצד אחד, לבין אילוז מהצד
שכנגד, קיימת מחלוקת הסובבת סביב ההתחשבנות הכספית ביניהם,
ובעוד כהן ונחום טוענים כי שילמו לאילוז בגין אותם מוצרי אלומיניום,
טוען אילוז כי התשלום שקיבל לא כלל תשלום עבור מוצרי האלומיניום,
אלא שמחלוקת זו אינה ממן העניין בכל הנוגע לעילת התביעה של עשיית
עושר ולא במשפט, שכן לכהן ונחום היתה זכות חוזית שבדין לקבל
מאילוז את מוצרי האלומיניום ועל כן לא ניתן לתובעם בעילה של עשיית
עושר ולא במשפט, ומכל מקום, אמבין אינה יכולה לתבוע אותם בעילה זו.

7. טיב היחסים המשפטיים בין אמבין לאילוז -

לטענת אמבין בכתב התביעה, הוזמנו מוצרי האלומיניום על ידי אילוז
אשר אף התחייב לשלם בעבורם, דבר אשר מוכחש על ידי אילוז בכתב
הגנתו, ולדבריו הוזמנו מוצרי האלומיניום על ידי כהן אשר התחייב לשלם
עבורם.

בכתב ההגנה מכחיש כהן את התחייבותו לפרוע את השיקים נשוא
הדיון ואינו מתייחס כלל להתחייבות חוזית לכאורית בינו לבין אמבין.

01
02
03
04
05 במהלך הדיון הובהר כי ביום 10/10/92 נחתם הסכם משולש בין חב'
06 זאב בר בע"מ, אילוז יוסף וכן כהן ונחום על פיו התחייבה חב' זאב בר
07 בע"מ לשלם לכהן ונחום "עבור יוסף אילוז - עבודות אלומיניום" סכומים
08 מסויימים כאשר הובהר כי "תמורת הסכומים הנ"ל מתחייב יוסף אילוז
09 לספק ולהרכיב את כל המוצרים של האלומיניום..." ועל כן, אך טבעי
10 הוא שבמסגרת התחייבות זו אמור היה אילוז לספק את מוצרי
11 האלומיניום נשוא התביעה, ואילוז אף אישר זאת בעדותו כאשר הודה כי
12 "ההסכם היה את כל העבודה של האלומיניום כולל חומר ועבודה" (עמ'
13 37 שורות 9-10).

14
15
16
17 במהלך הדיון אישר כהן כי "יוסי אילוז היה צריך לספק את הסחורה
18 לשטח... הוא היה צריך להרכיב אותה בשטח גמורה, אני לא ידעתי שהוא
19 היה צריך לרכוש אותה, בשלבים מאוחרים יותר הבנתי שהוא חלק
20 מהסחורה מתקבל דרך אמבין כי לא היה לו תו תקן..." (עמ' 17 שורות
21 13-17) וכן אישר כי "רק יוסי אילוז היה בקשר עם התובעת בקשר
22 לאספקת החלונות" (שם, שורות 20-21).

23
24
25 גירסה זו אושרה ע"י מנהלה של אמבין, מר קליין (להלן "קליין") אשר
26 אישר בעדותו כי "הוא חתם לי על הזמנות בכתב, הוא הביא את
27 העבודות... הוא הזמין מאמבין באמצעותי" (עמ' 8 שורות 3-6).

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

8

הזמנה זו לא הוצגה מעולם בבית המשפט, ואכן אילוז התכחש לחלוטין
לטענה שהוא זה שהזמין את החלונות האמורים, ולדבריו הזמנו החלונות
הללו ע"י כהן בנוכחותו של אילוז - דבר שהוכחש לחלוטין ע"י כהן - והוא
אף הבהיר - ברישא לחקירתו באומרו "לא אני רכשתי את החלונות
מהתובעת... מר כהן רכש... אני לא קיבלתי את החלונות בבנין, לא יודע
מה היה בהם, לא יודע אם הגיעו עם תו תקן או בלי" (עמ' 29 שורות
13-8), אלא שדברים אלה עומדים בניגוד וסתירה מוחלטים לדברים
שאמר אותו אדם ממש - אילוז - בדיון שנערך בבית משפט השלום בתל
אביב ביום 14/3/96, שם הודה כי הוא עצמו הזמין את החלונות (עמ' 4
שורה 5) וכי הזמינם מאמבין באמצעות מנהלה - קליין (שם, שורה 10) וכן
הודה כי "אני קיבלתי את החלונות עם תו תקן והתקנתי אותם,
כשקיבלתי אותם הם היו בסדר, ושהזמנתי אותם..." (שם, שורות 9 ו -
17), ואין לי אלא לקבוע כי אילוז לא אמר אמת בעדותו בפני, וכי דוקא
הדברים שאמר בעדותו ביום 14/3/96 אמת הם ועולים בקנה אחד עם
עדויות קליין מאמבין וכן עדותו של כהן.

ב"כ אילוז טוען כי אם אכן קיים בידי קליין מאמבין מסמך הזמנה
בכתב אשר חתום ע"י אילוז, והוא לא הציגו, הרי שבהתאם להלכה,
ההימנעות מהצגת אותו מסמך צריך שתפעל לחובתה של אמבין בשל
ההנחה כי אילו הוצג אותו מסמך היה פועל לטובת היריב, והלכה זו נכונה
היא, אלא מאי? משהודה אילוז בעדותו בבית משפט השלום בת"א (ביום

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

9

14/3/96) כי הוא זה אשר הזמין את החלונות, והוא זה שקיבל אותם
לאתר והתקין אותם באמצעות פועליו, הרי שיש להתייחס אל דבריו כאל
הודאת בעל דין אשר ללא ספק מרפאה את הפגם שנפל באי הצגת מסמך
ההזמנה, ומשכך הודאה זו מייתרת את הצגת אותו מסמך.

הנה כי כן, משהוכח כי אילו זה שהזמין את מוצרי האלומיניום
מאמבין, והוא זה אשר קיבל מוצרים אלו לרשותו באתר הבניה (בהתאם
לעדותו כאמור) ואף עשה בהם שימוש, הרי שאין מנוס מהקביעה כי בין
אמבין לאילו נכרת הסכם על פיו תספק אמבין לאילו מוצרי אלומיניום
תמורת תשלום שיבוצע ע"י אילו. כמו כן הוכח כי אמבין עמדה בחלקה
בהסכם, וסיפקה את מוצרי האלומיניום אלא שלא קיבלה תשלום עבורם,
ולדברי קליין "....רדפתי אחריו" (אחרי אילו - ד.ג.) לענין הכסף, והוא
אמר שהוא חייב, רק שהקבלן לא משלם לו, עוד קצת עוד קצת והוא
ישלם" (עמ' 9 שורות 10-11), ואין ספק כי ביחסים שבין אמבין לאילו,
אילו חייב בתשלום עבור הסחורה שהזמין וקיבל, מה עוד שהתשלום עליו
סוכם עם חב' זאב בר בע"מ וכן עם כהן ונחום כלל אספקת מוצרי
אלומיניום, והסכסוך הכספי שקיים בין אילו ובין כהן ונחום ובין חב'
זאב בר בע"מ, אינו מענינה של אמבין.

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

10

לא אוכל לסיים פרק זה בלי להתייחס לסתירות המדהימות של גירסאותיו השונות של אילוז בהזדמנויות השונות שבהן התבקש להשמיען, דבר אשר הביאני למסקנה כי מדובר באדם אשר לא ניתן ליתן אמון בדבריו וכי הוא מוכן לומר הכל ובלבד שלא יחוייב בתשלום, ודוגמה אחת מני אין ספור דוגמאות ניתן למצוא בהתייחסותו לענין אספקת המוצרים לאתר, כאשר טען בפני כי "אני לא יודע כמה פעמים הגיעו לאתר כדי לספק את החלונות, אני לא קיבלתי את החלונות ואני לא יודע כלום על החלונות" (עמ' 30 שורות 15-16), בעוד שבעדותו בפני בית משפט השלום בת"א, לא רק שהודה בהזמנת החלונות, אלא גם הודה כי "אני קיבלתי את החלונות עם תו תקן...כשקיבלתי אותם הם היו בסדר" (עמ' 4 שם, שורות 17-18) דבר אשר לא מנע מבעדו להעיד בפני "אין לי שום קשר לחלונות שאמבין סיפקה לאתר חוץ מההרכבה שלהם, אני לא הזמנתי אותם...כשהרכבתי אותם לא ידעתי שאין תו תקן, תו תקן נותנים בסוף" (עמ' 34 שורות 15-16 וכן 19) ולא יהיה זה מוגזם לקבוע כי אילוז נמנע מאמירת אמת באופן כפייתי וגירסתו משתנה לא רק מעדות לעדות, אלא ממשפט למשפט בתוך העדות עד כדי חוסר יכולת מוחלט וגמור לייחס לעדותו רמת אמינות ומהימנות כלשהיא, ולו מזערית.

משקבעתי כאמור כי בין אמבין לאילוז נכרת הסכם, הרי שאין ספק כי יש לחייב את אילוז בתשלום עבור המוצרים שסופקו ע"י אמבין לאילוז במסגרת אותו הסכם.

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

11

לא זו אף זו, דעתי היא כי אילו בעצמו מודע לחובתו לשלם בעבור מוצרי האלומיניום, ולכן גם מסר לקליין את שלושת השיקים נשוא הדין כתשלום בגין אותם מוצרים.

אומנם אילו מכחיש כי מסר שיקים אלו לקליין ואף מכחיש כי חתימת ההיסב שלו מתנוססת על אחד השיקים, אלא שבהתאם להתרשמותי מאילו כפי שבאה לידי ביטוי בפסק דין זה, אינני מאמינה לאילו כי לא הוא מסר את השיקים לקליין, וכן אינני מאמינה לו שלא הוא חתם את חתימת ההיסב על גב אחד השיקים.

באשר למסירה הפיסית של השיקים, מדובר בשיקים שנמשכו ע"י כהן ונחום לפק' אילו, והדעת נותנת שאכן נמסרו לו כפי שטוענים כהן ונחום, שאם לא כן, מה ההגיון שכהן ונחום ימסרו לאמבין שיק משוך על ידם לפק' אילו?? ועל כן הנני מקבלת את גירסתו של קליין על פיה נמסרו לו השיקים פיסית על ידי אילו, אשר אף חתם על גב אחד השיקים חתימת היסב, נמנע מלחתום חתימות היסב על השיקים האחרים, ומסרם לקליין, אשר מתוך יחסי אמון לא טרח לוודא כי חתימת ההיסב נחתמה על גב שלושת השיקים ולא רק על גב אחד מהם.

01
02
03
04
05 לגבי טענת הזיוף - אילוז טוען כי חתימת ההיסב זוייפה ע"י מאן דהוא,
06 אלא שאין בידי לקבל טענה זו באשר אינה יכולה להיות טענת אמת
07 בעליל. ראש וראשונה, טענה זו לא בא זכרה לא בכתב ההגנה ואף לא
08 בתצהירו של מר אילוז, ולראשונה באה לעולם בעדותו בפני כאשר טען
09 "חתימתי אינה מתנוססת על ספח השיק המוצג בפני...אני מתייחס
10 לחתימה שכתוב יוסי אילה, היא לא שלי, אם החתימה היא לא שלי, אז
11 מישהו זייף אותה" (עמ' 39 שורות 8-6) אולם באופן תמוה לחלוטין "לא
12 הגשתי תלונה למשטרה, לא אמרו לי שאני צריך להגיש תלונה
13 במשטרה..." (שם, שורות 10-9) ואין ספק כי מדובר באמירות מקוממות
14 בבחינת הטעיית ושיבוש הליכי בית משפט, שכן, אין ספק כי אילו היתה
15 חתימתו של אילוז מזוייפת, היה מעלה ענין זה בדיון שנערך בבית משפט
16 השלום בת"א, ואין גם ספק כי היה פונה למשטרה בתלונה, והעובדה שלא
17 עשה לא זו אף זו, מעידה כי מדובר בעדות שקרית, אשר כל מטרתה
18 להשתמט מתשלום, הא ותו לא.

19
20
21
22
23 מהאמור לעיל עולה כי יש לחייב את אילוז בתשלום עבור מוצרי
24 האלומיניום נשוא כתב התביעה.

בפני כבוד השופטת גנות דליה

13

8. בסיכומי ב"כ אילוז, מעלה הפרקליט המכובד ארבע קושיות (סעי' 7 לסיכומים). באשר לקושיה א' וכן קושיה ג' - הכרעתי וקבעתי כי אילוז התחייב לשלם עבור החלונות ומוצרי האלומיניום וקבעתי כי עליו לשלם בפועל עבור מוצרים אלו.

לגבי השאלה האם שולמו לאמבין סכומים כלשהם על חשבון הסכום הנתבע - אילוז לא כלל בכתב הגנתו טענות קיזוז או טענות שמשמען הודאה והדחה, דהיינו, הודאה בחבות העקרונית לשלם, או כפירה בגובה הסכום הנתבע, אלא כפר בחבותו העקרונית לשלם לאמבין בגין החלונות.

אין ספק כי אמבין אינה יכולה להיפרע יותר מפעם אחת בגין החוב עבור מוצרי האלומיניום נשוא כתב התביעה, ואשר על כן, קמה לה זכות לקבל את הסכום הנתבע בניכוי סכומים ששולמו - אם שולמו - על חשבון חוב זה בלשכת ההוצל"פ או ע"י חב' זאב בר בע"מ, ואשר על כן, תידרש אמבין להגיש בקשה למתן פסיקתא בצירוף תצהיר אשר יאמת את סכום פסק הדין הנתבע.

באשר לשאלה האם סיפקה אמבין חלונות תקינים - מדובר בשאלה אשר בשלב זה אינני יודעת את התשובה לה, בעיקר לאור עדותו רצופת הסתירות ואי האמיתות של אילוז, אשר העיד בבית משפט השלום בת"א כי "אני קיבלתי את החלונות עם תו תקן והתקנתי אותם, כשקיבלתי אותם הם היו בסדר" (עמ' 4 שורות 17-18, שם) ובעדות בפני שינה גירסתו

בתי המשפט

תא 001669/96

בית משפט השלום רמלה

בפני כבוד השופטת גנות דליה

14

וטען כי החלונות היו ללא תו תקן אלא שלא ידע זאת שכן "תו תקן
נותנים בסוף" (עמ' 34, שורה 19) ואחר כן טען "נכון שאמבין לא הביאו
חלונות תקינים" (עמ' 35 שורות 4-5) אלא שבאופן תמוה ביותר לא מצא
לנכון לפנות לאמבין לענין אי תקינותם הלכאורית של החלונות (ראה עמ'
35), אולם, בשלב זה, שאלת תקינותם או אי תקינותם של החלונות אינה
רלבנטית לצורך ההכרעה בענין החיוב בתשלום, וזאת לאור עדותו
הסותרת והפתלתלה של אילו.

9. סוף דבר הנני קובעת כדלקמן:

א. התביעה נדחית בזאת כנגד הנתבעים 1 ו- 2.

הוצאות וכן שכ"ט עו"ד בסך 5,000 ש"ח בתוספת מע"מ כחוק
יושתו על התובעת לטובת נתבעים 1 ו- 2 ביחד ולחוד, וישאו ריבית
והפרשי הצמדה כחוק, מהיום ועד יום התשלום המלא בפועל.

ב. ניתן בזאת פסק דין עס' 135,689 ש"ח כנגד נתבע מס' 3 - יוסי
אילו. סכום זה ישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק ממועד הגשת
התביעה, דהיינו 18/2/96 ועד התשלום המלא בפועל. כמו כן ישא
הנתבע 3 - יוסי אילו בהוצאות וכן בשכ"ט עו"ד בסך 15,000 ש"ח
בתוספת מע"מ כחוק לטובת התובעת באופן שסכום זה ישא ריבית
והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

בפני כבוד השופטת גנות דליה

15

על אף האמור לעיל, הנני מחייבת את התובעת להגיש פסיקתא לחתימה,
פסיקתא אשר תאומת בתצהיר ותכלול את הסכומים שנותרו לתשלום
לאחר תשלום סכומים אחרים ע"ח חוב זה אם באמצעות הליכי הוצל"פ
או ע"י חב' זאב בר בע"מ או כל אדם אחר.

1

2

ניתן היום, י"ב כסלו תשנ"ט, (1 בדצמבר 1998), במעמד הצדדים.

3

ד. גנות, שופטת

ניתן היום י"ב בכסלו תשנ"ט, 1 בדצמבר 1998 בנוכחות _____.

מותר לפרסום מיום 1/12/98

ד. גנות, שופטת